

Arrest

nr. 291 729 van 11 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 WEPION (NAMUR)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en advocaat M. KIWAKANA loco advocaat O. GRAVY en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2023 verklaarde de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2021 werd ingediend door :

*G. A., N. D. G. (R.R.: ...)
nationaliteit: Angola
geboren te S. op [...]2000
adres: [...] AUBANGE*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene geeft aan Problemen gekend te hebben in het land van herkomst waardoor ze Angola moest ontvluchten om haar leven te beschermen Betrokkene gaf aan door haar familieleden ervan te zijn beschuldigd een heks te zijn en dit na de dood van haar jongere zus en de beschuldiging door een traditionele genezer die stelde dat zij de oorzaak zou zijn van dat overlijden. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzocht haar asielverklaringen en concludeerde dat haar verklaringen volledig verzonnen zijn en dat er geen geloof gehecht wordt aan haar asielrelaas. Betrokkene legde ook uiteenlopende verklaringen af over haar reistraject, inconsistente verklaringen over haar paspoort en tegenstrijdige verklaringen over het overlijden van haar zus (D. M.). Haar relaas werd niet coherent bevonden. Traditionele genezers hebben vooral invloed in dorpen, maar betrokkene komt uit de hoofdstad Luanda, haar ouders zijn tweeverdieners en vinden onderwijs belangrijk (kinderen volgen (hoger) onderwijs) en de zus die ziek was, volgde een behandeling in een gewoon ziekenhuis (gewone geneeskunde). Er werd ook vastgesteld dat ondanks haar verklaringen geen contact meer te hebben met familieleden, dat zij nog wel degelijk contacten onderhoudt met haar familie in Angola via facebook. Betrokkene gaf ook aan dat ze eigenlijk de intentie had om naar London te reizen en niet naar België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vermoedt dat ze naar Groot- Brittannië wou reizen omdat haar moeder een zaak heeft in Nottingham. Mevrouw verklaarde geen problemen te hebben met de Angolese autoriteiten. De problemen in haar land van herkomst kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart een bepaald sociaal en economisch welzijn te hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM. Mevrouw verklaart subliem geïntegreerd te zijn en duurzame sociale bindingen te hebben ontwikkeld. Mevrouw heeft kennissen in België en is actief binnen de Evangelische Kerk. In de week volgt ze secundair onderwijs aan het 'Institut technique de la Fédération Wallonie-Bruxelles' en in het weekend werkt ze voor onder meer het (...) in Aarlen. Mevrouw legt ook getuigenissen en attesten voor die dit bevestigen.

Mevrouw geeft ook mee te beschikken over een blanco strafblad en nooit financiële steun te hebben gekregen van het OCMW. Op zich is dit alles zeer bewonderenswaardig, maar het zijn geen elementen die aangeven dat mevrouw niet tijdelijk terug zou kunnen keren naar het land van herkomst om vervolgens van daar een procedure op te starten via de Belgische ambassade voor het verkrijgen van een visum D om voor langere tijd op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven. Mevrouw kan in afwachting van de procedure in Angola haar studies verderzetten. Mevrouw kan ook verder studeren in België (hoger onderwijs) en een studentenvisum aanvragen via de Belgische ambassade. Mevrouw kan via de Belgische ambassade ook een gecombineerde vergunning aanvragen in het kader van tewerkstelling (verblijf + werk). De elementen van integratie worden in de gegrondheidsfase behandeld en dient mevrouw voor te leggen aan de Belgische ambassade. Ze kan daarvoor nog steeds beroep doen op haar Belgische advocaat. Haar tewerkstelling in België werd toegestaan tijdens haar hangende asielprocedure, maar haar verzoek om internationale bescherming werd reeds afgesloten in juni 2021. Mevrouw betekende ook reeds een bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk op 28.07.2021. Mevrouw zou in België een tante hebben, maar die relatie toont geen afhankelijkheid aan die dermate hecht zou zijn dat

ze niet zouden gescheiden kunnen worden van mekaar. Mevrouw heeft een familiaal netwerk in Angola waar ze haar hele leven heeft verbleven tot 2017-2018 (waarna ze naar Europa reisde via Portugal en vervolgens naar België). Haar ouders, haar 3 broers en 3 zussen (waarvan 1 zus overleden zou zijn) zijn allen woonachtig in Luanda, de hoofdstad van Angola. Zoals is gebleken uit onderzoek uitgevoerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderhoudt mevrouw nog steeds contact met haar familie in Angola. Mevrouw heeft ook een 'peetvader', een kennis van de familie die haar hielp bij haar reis naar Europa, waarop ze eveneens terug kan vallen. Mevrouw kan een visum aanvragen via de Belgische ambassade."

Op 22 februari 2023 legde de gemachtigde eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten op aan verzoekster (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Madame:
mevrouw:

Nom, prénom/Naam, voornaam : G. A., N. D. G.
date de naissance/geboortedatum : [...]2000
lieu de naissance/geboorteplaats : S.
nationalité/nationaliteit : Angola

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision.
binnen 30 dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, elle demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : La personne concernée ne présente pas un passeport qui montre qu'elle est en possession d'un visa avec lequel elle peut être valable sur le territoire belge.*
- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene legt geen paspoort voor waaruit blijkt dat ze in het bezit is van een visum waarmee ze zich op geldige wijze op het Belgische grondgebied mag bevinden.*

Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné (article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980). La situation a été évaluée lors de la prise de cet ordre de quitter le territoire. Cette évaluation est basée sur tous les éléments actuellement dans le dossier :

L'intérêt supérieur de l'enfant : La personne concernée n'a pas d'enfants.

La vie familiale : La personne concernant sa famille (parents, frères et sœurs) reste dans le pays d'origine, l'Angola, plus spécifiquement dans la capitale Luanda.

L'état de santé : La personne concernée n'a signalé aucun problème de santé.

Par conséquent, il n'y a pas d'éléments qui posent problème pour prendre un ordre de quitter le territoire.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind ; Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene haarfamilie (ouders, broers en zussen) verblijft in het land van herkomst, Angola, meer bepaald in de hoofdstad Luanda.

De gezondheidstoestand : Betrokkene heeft geen gezondheidsproblemen kenbaar gemaakt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Si vous ne donnez pas suite à cet ordre de quitter le territoire dans le délai imparti, ou si cet ordre n'est pas prolongé sur instruction de l'Office des Etrangers, les services de police compétents peuvent se rendre à votre adresse. Ils pourront alors contrôler et déterminer si vous êtes effectivement parti dès l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire ou de sa prolongation. Si vous séjournez toujours à cette adresse, cela peut entraîner un transfert au commissariat de police et une détention en vue d'un éloignement.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Ze licht het middel toe als volgt:

"En ce que :

Le SPF Intérieur - Office des Etrangers a pris une décision déclarant irrecevable la demande 9bis introduite par la requérante au motif que les éléments invoqués ne constitueraient pas une circonstance exceptionnelle ;

L'Office des Etrangers a également pris un ordre de quitter le territoire notifié à la requérante au motif qu'elle ne présente pas un passeport qui montre qu'elle est en possession d'un visa avec lequel elle peut être valable sur le territoire ;

Alors que :

> Quant à la décision rejetant la demande d'autorisation de séjour

Attendu que la notion de « circonstances exceptionnelles » n'est pas explicitée par la loi ;

Que la circulaire du 19 février 2003 stipule que « l'intéressé doit démontrer qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine » ;

Qu'il est unanimement admis que ces circonstances exceptionnelles ne doivent donc pas s'apparenter à la notion de force majeure mais doivent rendre le retour au pays et/ou l'introduction de la demande, voire son attente, particulièrement difficile (C.E., arrêt n°93.760, du 6 mars 2001, R.D.E., n°113, page 217) ;

Qu'ensuite, il est tout aussi constant qu'une demande d'autorisation de séjour requiert un double examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part la recevabilité de la demande elle-même eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées et d'autre part, le fondement même de la demande de séjour ;

Que ce n'est que lorsqu'elle conclut à la recevabilité de la demande en raison des circonstances exceptionnelles invoquées que l'autorité doit ensuite se prononcer sur le fondement de la demande ;

Que néanmoins, le Conseil d'Etat a admis à de nombreuses reprises que les arguments invoqués au stade de la recevabilité au titre de circonstances exceptionnelles pouvaient être également utilisés comme argument de fond (C.E., 23/05/2000, arrêt n° 87.462) ;

Attendu que le Conseil du Contentieux a également eu l'occasion de rappeler que dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, l'appréciation des circonstances exceptionnelles auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger et ce, quelque puissent être par ailleurs les motifs même pour lesquels le séjour est demandé ;

Il a, par ailleurs, déjà été jugé que les circonstances exceptionnelles précitées sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour ;

Que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce et que, si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement (en ce sens notamment : C.E., n° 107.621, 31/03/2001 ; C.E. n° 120.101, 2/06/2003) ;

Que comme il sera développé ci-après, la requérante considère que la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation dans l'examen de sa demande ;

Attendu que l'on notera que la partie adverse n'a nullement tenu compte de l'ensemble des éléments invoqués par la requérante ;

Que la requérante a indiqué les raisons pour lesquelles un retour dans son pays d'origine constituerait un risque ;

Qu'elle a expliqué que cela découlait du décès de sa plus jeune sœur et du fait qu'elle a été accusée d'être une sorcière ;

Que sa famille l'a accusée également ;

Que de ce fait, la requérante a dû fuir son pays d'origine ;

Que celle-ci a peur pour son intégrité et sa vie ;

Qu'il ne s'agit donc pas d'un « retour temporaire dans le pays d'origine » mais bien d'un voyage dangereux dans un pays où la requérante est menacée ;

Que la partie adverse a considéré que les informations données par la requérante sur les risques encourus en cas de voyage comme n'impliquant pas un risque individuel ;

Qu'elle n'a pas analysé si la requérante avait in concreto des raisons de craindre d'être persécutée ;

Que la requérante invoquait bien des circonstances réelles et mettant en péril sa sécurité mais également son avenir si elle devait quitter la Belgique pour solliciter l'octroi d'un visa depuis l'Angola ;

Que la partie adverse aurait à tout le moins dû vérifier les risques réels encourus par la requérante en cas de retour dans la région ;

Qu'elle ne l'a manifestement pas fait, se contentant d'avancer que le Commissariat général aux réfugiés et apatrides a analysé sa demande d'asile et a conclu que ses déclarations étaient fausses ;

Qu'il s'agit donc bien de circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que la motivation de l'acte attaqué ne peut être considérée comme adéquate ;

Que la partie adverse n'a manifestement pas tenu compte de tous les éléments invoqués à l'appui de la décision ;

Qu'en effet, l'on notera que la partie adverse n'a nullement tenu compte de la bonne intégration de requérante sur le territoire du Royaume ;

Que la partie adverse considère que le fait que la requérante vit sur le territoire depuis quelques années n'est pas constitutif de circonstances exceptionnelles ;

Que ce faisant la partie adverse a considéré à tort que la requête était irrecevable au motif qu'aucune circonstance exceptionnelle n'était invoquée ;

Que le fait de disposer d'un ancrage local durable en Belgique est un élément qui peut être considéré comme constitutif de circonstances exceptionnelles et permettant d'introduire sa demande au départ du territoire de la Belgique ;

Qu'en outre, la partie adverse ne remet aucunement en cause le fait que la requérante a pu développer, à partir du territoire de la Belgique, des relations et un cercle d'amis importants ;

Que la requérante soutient que la partie adverse n'a pas tenu compte de sa bonne intégration sur le territoire du Royaume ;

Que la requérante a invoqué sa parfaite intégration à la population belge ;

Que celle-ci est importante ;

Qu'il convient de rappeler que la requérante suit un cursus scolaire en Belgique la semaine et qu'elle travaille le week-end dans un hôtel situé à Arlon ;

Qu'en vertu de ces engagements, la requérante ne peut se permettre de quitter la Belgique durant plusieurs semaines voir plusieurs mois afin d'y lever les autorisations requises ;

Que cela mettrait à mal les nombreux efforts produits depuis son arrivée mais également son avenir ;

Que la partie adverse a en effet, fait preuve d'une argumentation stéréotypée laquelle ne prend nullement en cause l'anéantissement des efforts d'intégration fournis par la requérante sur le territoire, ni les effets qu'aurait sur elle, un retour dans son pays d'origine pour introduire une demande d'autorisation de séjour sur le territoire de la Belgique ;

Attendu que ces éléments justifieront l'existence d'une circonstance exceptionnelle permettant à la requérante d'introduire une demande d'autorisation de séjour de longue durée à partir du territoire même de la Belgique ;

Que la requérante soutient dès lors que la partie adverse n'a pas valablement motivé sa décision ;

Que la partie adverse aurait dû considérer ces éléments comme circonstances exceptionnelles

Qu'en outre, la partie adverse ne semble avoir pris aucunement en considération cet élément pourtant déterminant au stade de la recevabilité de la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que manifestement, la partie adverse n'a pas absolument examiné la demande de la requérante sous cet angle ;

Qu'en prenant la décision qui fait l'objet du présent recours sans examiner cette question plus amplement, la partie adverse a violé les dispositions violées aux moyens ;

Qu'ainsi, un étranger qui n'a plus de relations dans son pays d'origine et n'a plus, au jour de l'introduction de la demande, de liens étroits avec ce dernier, qui est soutenu en Belgique par des particuliers, qui participe activement à la vie sociale, quod en l'espèce, peut justifier par conséquent d'une intégration en Belgique supérieure à son degré d'intégration dans son pays d'origine ;

Que le Conseil d'Etat a d'ores et déjà estimé que : « L'exécution de l'acte attaqué risquerait de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ; qu'elle aurait également pour effet d'anéantir les efforts d'intégration fournis par le requérant depuis près de 8 ans de séjour en Belgique » (C.E., 25/05/1998, arrêt n° 73.830 ; C.E., 26/02/1998, arrêt n° 72.112) ;

Qu'en conséquence, la partie adverse aurait dû prendre en compte la bonne intégration de la requérante sur le territoire du Royaume, ce qui n'a nullement été réalisé ;

Attendu par ailleurs que la partie adverse ne conteste pas que la requérante bénéficie d'une vie privée en Belgique au sens de l'art. 8 de la CEDH ;

Que l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme dispose que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale de son domicile et de sa correspondance.

Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales et à la protection de la santé ou de la morale ou la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que cet article 8 a un effet direct dans l'ordre juridique belge ;

Attendu que la décision attaquée constitue une ingérence dans la vie privée et familiale de la requérante ;

Que bien que l'article 8 de la CEDH ne constitue pas une obligation de délivrance d'un titre de séjour dans le chef des autorités, toute ingérence dans l'exercice du droit à la vie privée doit être nécessaire et proportionnée à l'objectif poursuivi (article 8, alinéa 2 CEDH) ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'a nullement apprécié in concreto les conséquences de la décision prise pour la vie privée de la requérante ;

Qu'il estime que la partie adverse n'a pas tenu suffisamment compte de sa situation personnelle ;

Qu'en effet, la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé qu'il n'y avait pas de violation de l'article 8 lorsque l'Etat offrait à un étranger la possibilité d'accéder à une procédure effective et accessible, lui permettant d'obtenir une décision sur le prolongement de son séjour et sa situation, compte tenu des intérêts tenant à sa vie privée (CEDH, Abuhmaid c. Ukraine, 12 janvier 2017 req. N°31183/13) ;

Que tel n'est pas le cas en l'espèce ;

Que la décision ne peut pas être considérée comme ayant pris en compte tous les éléments de la cause, en particulier les éléments afférant à la vie privée et familiale de la requérante ;

Qu'en tout état de cause, l'atteinte portée à la vie privée et familiale de la requérante n'est ni nécessaire, ni proportionnée ;

Que l'ingérence dans la vie privée de la requérante est dès lors illégale et viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Attendu qu'il résulte de ce qui précède que la partie adverse n'a pas tenu suffisamment compte des intérêts tenant à la vie privée de la requérante avant d'adopter l'acte attaqué ;

Que la motivation de l'acte ne peut, partant, être tenue pour adéquate ;

Qu'il est de jurisprudence constante que : « l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fondent celle-ci sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ses motifs. Il suffit par conséquent que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et le cas échéant de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours, et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet »(CCE arrêt n° 182229 du 28 février 2017 point 3.2.1) ;

Qu'en l'espèce, l'acte attaqué ne peut être considéré comme adéquatement motivé ;

Qu'au vu des dispositions visées au moyen, il y a lieu d'annuler l'acte attaqué ;

> Quant à l'ordre de quitter le territoire

Attendu que concomitamment à la décision d'irrecevabilité de la demande Obis, la partie adverse a délivré un ordre de quitter le territoire à l'encontre de la requérante ;

Que cette décision ne mentionne aucune circonstance relative à la situation particulière de la requérante, notamment sa vie familiale et professionnelle en Belgique ;

Que la décision attaquée n'est nullement individualisée ;

Qu'il est uniquement fait mention du fait que la requérante n'est pas en possession d'un passeport revêtu d'un visa valable ;

Que l'ordre de quitter le territoire a des conséquences importantes sur la situation de la requérante et peut mettre en péril sa vie privée et sa santé ;

Que rien n'est dit quant à ce ;

Qu'il est pourtant de jurisprudence constante que « l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Il souligne, sur ce point, que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE., 6 juillet 2005, n° 147.344). » (voy., entre autres : CCE n° 219 167 du 29 mars 2019) ;

Qu'en l'espèce, la décision n'est pas du tout individualisée ;

Que la partie adverse n'a tenu compte d'aucun élément personnel à la requérante ;

Qu'en particulier, rien n'est dit des éléments avancés dans sa demande de séjour ;

Attendu que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, base légale de l'acte attaqué, résulte de la transposition, en droit belge, de l'article 6.1 de la Directive 2008/115/CE du Parlement Européen et du Conseil (Directive « Retour ») ;

Qu'il s'ensuit que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire est ipso facto une mise en œuvre du droit de l'Union européenne (comme rappelé par Votre Conseil dans son arrêt n°192 762 du 28 septembre 2017) ;

Qu'il résulte de ceci que les Etats membres de l'Union européenne doivent respecter l'esprit et les principes contenus dans la Directive Retour lors de la mise en œuvre de celle-ci et, donc, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire ;

Que l'article 5 de la Directive prévoit :

« Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les Etats membres tiennent dûment compte :

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,*
- b) de la vie familiale,*
- c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,*

et respectent le principe de non-refoulement. » ;

Que cet article a été transposé, en droit belge, dans l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qu'en l'espèce, la décision attaquée ne dit rien de la vie privée et professionnelle de la requérante ;

Qu'aucune évaluation des conséquences concrètes d'un retour dans son pays d'origine n'a été effectuée

∴

Qu'aucune

Qu'il convient donc de l'annuler ;"

Verzoekster geeft, in wat kan beschouwd worden als het eerste onderdeel van het middel, eerst een theoretische toelichting bij het begrip 'buitengewone omstandigheden'. Ze stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het geheel van de elementen. Ze wijst op een bedreiging in geval van terugkeer aangezien ze verantwoordelijk wordt geacht voor het overlijden van haar zus en als heks wordt beschouwd. Volgens verzoekster gaat het dan ook niet om een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland maar om een gevaarlijke reis naar een land waar ze wordt bedreigd. De gemachtigde heeft volgens verzoekster ten onrechte nagelaten te analyseren of zij redenen heeft om vervolging te vrezen. De gemachtigde kon zich niet tevreden stellen met een verwijzing naar de beslissing van het CGVS die heeft gesteld dat haar verklaringen vals waren. Verder gaat verzoekster in op haar goede integratie en dat ze sedert enkele jaren op het grondgebied woont. Het feit dat men een duurzame lokale verankering heeft, kan wel een buitengewone omstandigheid uitmaken. Verzoekster heeft een belangrijke groep vrienden, volgt gedurende de week een cursus en werkt in het weekend in een hotel. Ze is engagementen aangegaan, die maken dat ze zich niet kan permitteren om verschillende weken of maanden België te verlaten. De gemachtigde heeft enkel op stereotiepe wijze gemotiveerd waaruit niet blijkt dat hij werkelijk rekening heeft gehouden met de integratie-inspanningen van verzoekster terwijl dit wel buitengewone omstandigheden uitmaken. Volgens verzoekster is haar niveau van integratie in België hoger dan haar integratieniveau in Angola aangezien ze geen contact meer heeft met haar geboorteland, ondersteund is door particulieren in België en actief deelneemt aan het sociaal leven. Er wordt bovendien door de gemachtigde niet betwist dat ze een beschermingswaardig privéleven heeft opgebouwd in België in het licht van artikel 8 van het EVRM. In casu heeft de gemachtigde nochtans niet in concreto beoordeeld wat de gevolgen zijn van de bestreden beslissing voor haar privéleven. Verzoekster wijst op een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin werd gesteld dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM voorlag omdat er een effectieve en toegankelijke procedure was die toeliet een beslissing te krijgen over de verlenging van het verblijf, rekening houdend met het privéleven van de betrokkene. Thans is dit volgens verzoekster niet het geval. De inmenging die wordt gemaakt op verzoekster haar privéleven en familieleven is noch noodzakelijk, noch proportioneel en dus in strijd met artikel 8 van het EVRM. De motivering dienaangaande is niet afdoende.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Zo stelt de gemachtigde dat verzoekster heeft aangegeven Angola ontvlucht te zijn omdat ze door haar familie wordt beschuldigd van het overlijden van haar zus en een heks te zijn. Het CGVS heeft dit weliswaar onderzocht en ongeloofwaardig bevonden, mede omdat verzoekster afkomstig was uit de hoofdstad, haar ouders tweeverdieners zijn, de kinderen (hoger) onderwijs volgen en de zus die ziek was geen traditionele behandeling volgde, doch wel in een klassiek ziekenhuis behandeld werd terwijl traditionele genezers vooral invloed hebben in de dorpen. Verder bleek ook dat, ondanks verzoekster haar verklaringen geen contact te hebben met familie, zij met haar familie via facebook wel nog contact onderhoudt en ze eigenlijk de intentie had naar Londen door te reizen. Het CGVS vermoedt dat verzoekster naar haar moeder in Nottingham wou gaan. Verder heeft de gemachtigde ook gemotiveerd dat de elementen van integratie elementen zijn die veeleer het voorwerp uitmaken van de gegrondheidsfase. Hij heeft aangestipt dat het geen elementen betreft die aangeven dat verzoekster niet tijdelijk terug kan keren naar Angola om een procedure op te starten via de Belgische ambassade. Verder motiveert de gemachtigde dat indien verzoekster hoger onderwijs wil volgen, zij een studentervisum kan aanvragen, of een gecombineerde vergunning voor haar verblijf en tewerkstelling. Wat betreft de tante van verzoekster die werd aangehaald in de aanvraag, stelt de gemachtigde dat dienaangaande geen bijkomende afhankelijkheidsband blijkt. Verzoekster heeft volgens de gemachtigde nog vele familieleden in Luanda en bovendien bleek dat verzoekster hiermee nog contact onderhoudt. De gemachtigde komt tot de conclusie dat verzoekster de mogelijkheid heeft een visum in de Belgische ambassade aan te vragen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aanvaard.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)

§2 [...]"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit de uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar verzoekster opnieuw wijst op haar vluchtrelaas dat werd onderzocht door het CGVS, is de Raad van oordeel dat een gedetailleerde verwijzing naar de beslissing van het CGVS, zoals in casu, afdoende is als motivering en als onderzoek naar het risico in geval van terugkeer naar Angola. Verzoekster haalt immers geen elementen aan waar het CGVS of de Raad, die zich reeds in beroep hierover heeft uitgesproken bij arrest nr. 256 756 van 18 juni 2021, nog geen rekening mee hebben gehouden. Ook de Raad kwam tot de vaststelling dat verzoekster zich aangaande pertinente elementen op manifeste wijze heeft tegengesproken, zoals over de naam van haar zus en de leeftijd waarop ze is overleden. De Raad dient thans het gewijsde van dit arrest te respecteren.

Wat betreft de integratie van verzoekster, kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde hiermee geen rekening zou gehouden hebben. De gemachtigde heeft juist uitdrukkelijk en in detail gemotiveerd over de studies, de tewerkstelling, de aangehaalde banden, afwezigheid van openbare orde problematiek etc. Hij heeft daarnaast ook terecht gesteld dat elementen van integratie in principe elementen zijn die behoren tot het gegrondheidsonderzoek en moeten voorgelegd worden aan de Belgische ambassade. De Raad van State interpreteerde de buitengewone omstandigheden immers als volgt: *“als typische buitengewone omstandigheden [kunnen] onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769.) (eigen onderlijnen)

Verzoekster haalt weliswaar aan dat ze in het licht van haar engagementen zich niet kan permitteren om tijdelijk, voor enkele weken of maanden, het grondgebied te verlaten, maar overtuigt dienaangaande niet. In geen geval neemt de Raad aan dat de gemachtigde zich in casu zou beperkt hebben tot een loutere stereotiepe motivering. Hij heeft integendeel concreet rekening gehouden met de in de aanvraag aangehaalde elementen die specifiek op verzoekster haar situatie van toepassing zijn, zoals onder meer

het feit dat ze in België secundair onderwijs volgt, in het weekend werkt in een hotel en nooit financiële steun van het OCMW heeft genoten.

Anders dan verzoekster voorhoudt, kon niet aangenomen worden dat ze geen contact meer zou hebben met haar herkomstland. Het tegenovergestelde is gebleken via Facebook. Waar verzoekster nog citeert uit een arrest van de Raad van State dat betrekking had op een persoon die gedurende 8 jaar reeds geïntegreerd was op het Belgisch grondgebied, kan dit in verzoekster haar geval niet blijken, die sedert 2019 op het grondgebied vertoeft.

De Raad kan op grond van de argumentatie van verzoekster niet concluderen dat de gemachtigde zou uitgegaan zijn van incorrecte gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. In casu blijkt niet dat verzoekster in het verzoekschrift specifiek wijst op haar band met familieleden. Er is bijgevolg niet aangetoond dat enig beschermingswaardig gezins- of familieleven in het gedrang zou komen door de bestreden beslissing zodat de gemachtigde ook geen belangenafweging in het licht van het gezinsleven moest doen.

Wat betreft verzoeksters privéleven, betreft de situatie in casu een eerste toelating, aangezien verzoekster geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, zodat volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het opgebouwde privéleven in België niet betwist, doch wel degelijk is overgegaan tot een proportionele belangenafweging. Zoals supra reeds toegelicht, heeft de gemachtigde gemotiveerd dat verzoekster de mogelijkheid heeft in het herkomstland een visum aan te vragen met het oog op eventuele studies in het hoger onderwijs en dat ze de mogelijkheid heeft om een gecombineerde vergunning te vragen met het oog op verblijf en tewerkstelling. Verzoekster haalt geen overtuigende argumenten aan om te staven dat dit voor haar bijzonder moeilijk zou zijn. Opnieuw kan niet aangenomen worden dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met haar persoonlijke situatie. De Raad acht de motivering wel degelijk afdoende. Het arrest van het EHRM waar verzoekster naar verwijst, had betrekking op een beslissing tot verlenging van een verblijfssituatie, thans gaat het evenwel om een andere situatie, nl. een eerste toelating tot verblijf, aangezien verzoekster nooit enig verblijfsrecht heeft verkregen op het grondgebied behoudens het precair verblijf voor de duur van de

asielprocedure. Bijkomend herhaalt de Raad dat verzoekster niet op overtuigende wijze ontkracht dat voor haar een effectieve en toegankelijke procedure openstaat via de gewone procedure, met name via de Belgische ambassade. De Raad volgt niet dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging inhoudt in verzoeksters privéleven. De bestreden beslissing is aangaande verzoekster haar privéleven op afdoende wijze gemotiveerd.

Het tweede onderdeel van het middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens verzoekster wordt in deze beslissing niets weergegeven aangaande haar specifieke persoonlijke situatie. Er wordt niet ingegaan op haar privéleven, noch gezondheidstoestand. Er is ook niets gemotiveerd aangaande de in de aanvraag aangehaalde elementen. Verzoekster wijst daarbij op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en herhaalt dat niet is ingegaan op de gezondheidstoestand en het privéleven. Geen enkele beoordeling van de concrete gevolgen van een terugkeer naar het herkomstland werd gedaan.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar privéleven en haar gezondheidstoestand, merkt de Raad vooreerst op dat blijkens de voormelde bepaling geen rekening moet gehouden worden met het privéleven, doch enkel met het gezins- en familieleven. Verder blijkt dat de gemachtigde aangaande de gezondheidstoestand wel degelijk heeft gemotiveerd als volgt: *“De gezondheidstoestand: Betrokkene heeft geen gezondheidsproblemen kenbaar gemaakt.”* Verzoekster maakt thans ook in het geheel geen gewag van enig gezondheidsprobleem, zodat zij ook geen belang aantoonst bij enig motief van de gemachtigde dienaangaande.

Verder stelt verzoekster herhaaldelijk dat de bestreden beslissing niet gepersonaliseerd, noch geïndividualiseerd zou zijn. Ze gaat evenwel kennelijk voorbij aan de concrete motieven van het bestreden bevel waar de gemachtigde uitdrukkelijk ingaat op de drie elementen zoals weergegeven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het privéleven blijkt dat in de eerste bestreden beslissing op uitgebreide en regelmatige wijze was gemotiveerd over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoekster zelf in het verzoekschrift aangeeft dat beide beslissingen op 7 maart aan haar ter kennis werden gebracht. Bijgevolg had verzoekster, op het ogenblik van kennisname van het bestreden bevel ook kennis van de motieven van de eerste bestreden beslissing. De gemachtigde diende bijgevolg niet de motieven die reeds in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen, te herhalen, teneinde aan de formele motiveringsplicht te voldoen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Ook een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet aangenomen worden.

Het enig middel is in beide onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES